

CHƯƠNG 5

Lãnh Như Băng hốt hoảng nói:

—Cô nam quả nữ ở chung một phòng đã vô cùng không thỏa đáng, lại nằm chung một giường, như thế sao được?

Vương Tích Hương thốt:

—Chúng ta chia ranh giới, hai bên không phạm nhau, có sao không được?

Vương Tích Hương điểm một nụ cười, tiếp:

—Nếu huynh không tin ở định lực của chính mình, thì muội không ép.

Nàng sờ soạng tìm dưới gối lấy ra một đoản kiếm, rút ra khỏi vỏ. Dưới ánh đèn, hàn quang lấp lánh, lãnh khí trùng trùng. Vương Tích Hương từ từ đặt đoản kiếm xuống giữa giường, mỉm cười nói:

—Đây là Ngư Trường Kiếm sắc bén vô song, gia gia đưa muội để dành phòng thân, chỉ tiếc rằng muội trong tay có thần binh lợi khí mà không có khả năng sử dụng...

Đoạn nhỏ giọng, tiếp:

—Kiếm chia ngang giường, biên giới phân minh, nếu huynh không dám cùng muội ngủ chung một chỗ chứng tỏ lòng huynh có quý, ngủ một giường sanh ra tà niệm, coi chừng bị tổn thương dưới thần kiếm.

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

—Nếu như tại hạ chẳng phải là một người thương hương tiếc ngọc, cô nương dù có để hai thanh kiếm, cũng khó mà cản trở.

Vương Tích Hương nói:

—Thanh kiếm này khác với kiếm bình thường, không những sắc bén vô song mà còn có linh tính, nếu huynh có hành động đốn mạt nào, nhất định không chịu nổi một kích, nhược bằng huynh tâm địa quang minh, giữ lễ nghi, thần kiếm cũng thương người đa tình, quyết nhiên chẳng sát thương huynh.

Lãnh Như Băng trong lòng chẳng mấy tin, chợt nhớ Vương Tích Hương là người lòng chứa huyền cơ, thường nhân đích thực không thể dự đoán, lời nói nhất định không quá, bất giác trầm mặc không lên tiếng.

Vương Tích Hương từ từ cởi bỏ y phục trên người xuống, chui vào trong giường, hỏi tiếp:

—Vậy chứ huynh có dám cùng muội ngủ chung một giường không?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Ta lòng vô tà niệm, cho dù ngủ chung một giường cũng có gì mà sợ?”

Lập tức lên tiếng đáp:

—Có gì mà không dám?

Đoạn khởi thân đứng dậy bước đến bên giường gỗ, nằm thẳng xuống.

Vương Tích Hương thốt:

—Gan của huynh cũng chưa đủ lớn nên chẳng dám cởi bỏ ngoại y.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Cô nam quả nữ nằm chung một giường trong thạch thất, cho dù nội tâm có trong sáng thế nào cũng không tránh khỏi miệng đời dị nghị, như Vương Tích Hương đã không phải là một người dâm đãng, hà cớ gì cứ liên tục dùng ngôn từ khiêu khích ta? Nữ nhân hành sự lúc nào cũng khiến người ta không thể lường được, có lẽ có dụng ý riêng.”

Lại nghe Vương Tích Hương cười nói:

—Huynh xem muội như tiên nữ trên trời, kính muội như thần linh, hay coi muội như yêu nữ quý quái, sợ muội như rắn rết, nên lòng không sanh tà niệm?

Lãnh Như Băng ngồi dậy, đáp:

—Cô nương chỉ là một người thường, nhưng tại hạ tự tin có thể khống chế định lực của mình.

Đoạn tháo thắt lưng, cởi bỏ ngoại y, rồi nằm xuống.

Vương Tích Hương thốt:

—Hãy tắt ngọn nến trên bàn đi.

Lãnh Như Băng run lên một cái, nhưng vẫn y theo lời nàng, giơ tay xô một cổ ám kinh quạt tắt ngọn nến.

Chỉ nghe Vương Tích Hương cất một tràng cười trong trẻo như ngọc khua, hỏi:

—Trong tình cảnh thế này, huynh có cảm tưởng gì?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tốt lắm...

Đoạn nàng thấp giọng thốt:

—Trong cuộc đời muội chưa bao giờ cùng nam nhân ngủ chung một chỗ, nhưng muội không chút sợ hãi.

Lãnh Như Băng thoáng nghe một luồng u hương phảng phất bay qua, người như say rượu, bất giác trong lòng gợn sóng, vội vàng vận khí điều tức, chẳng dám mở miệng đối thoại.

Chỉ nghe Vương Tích Hương thốt:

—Đây là một cơ hội rất tốt, nếu như huynh tự tin lòng vô tạp niệm, muội sẽ truyền cho huynh một môn võ công, chỉ cần thời gian một đêm, rất có thể sẽ ghi nhớ hết trong lòng.

Lãnh Như Băng trong lòng muốn đáp, chỉ vì chân khí đang tự vận chuyển, không dám tùy tiện khai khẩu.

Lại nghe thấy Vương Tích Hương nói tiếp:

—Đây là một loại võ công tối cao thâm huyền bí, huynh đã có sẵn căn bản võ công rất tốt, có thể thành tựu nhanh chóng, nhưng nếu huynh tự biết khó giữ lòng lặng như mặt nước, thì không thể học.

Lãnh Như Băng nhin không nổi, tạm thời bế khí, lên tiếng hỏi:

—Vì sao thế?

Vương Tích Hương đáp:

—Khi muội truyền võ công cho huynh, khó tránh đụng chạm da thịt, nếu lòng không an tĩnh, chân khí khó tự khống chế sẽ chia thành ba ngã, tất không tránh khỏi trọng thương, hơn nữa loại võ công này lại theo đường lối riêng biệt đích thực là bàng môn quái học, chỉ cần một điểm sai sót, cả hai chúng ta đều bị hủy hôm nay.

Lãnh Như Băng đưa chân khí trở về đan điền, thốt:

—Nếu như quá hung hiểm, tại hạ thấy không học thì hơn.

Vương Tích Hương hỏi:

—Huynh sợ chết lắm chăng?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ chết không đáng tiếc, nhưng liên lụy tới cô nương, sao không khỏi chết đi mà còn oán giận mình?

Vương Tích Hương thốt:

—Lòng muội đã chết nhiều năm, chỉ còn thể xác này, sinh sinh tử tử đối với muội chẳng gì phân biệt, huynh lại sợ liên lụy muội cái gì?

Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Nàng từ nhỏ đã mang bệnh, khổ không sao tả được, phụ mẫu, thân nhân cũng chẳng có cách gì giải cứu nàng khỏi ma bệnh. Song thân nàng vì tìm danh y khắp thiên hạ, cũng đã khổ biết bao lần, cứ tưởng tượng một người phải ăn thuốc mà lớn, mỗi ngày đều phải vùng vẫy ở ranh giới sống chết, không có một người bạn thời thanh mai trúc mã, không có được một giây phút vui cười hoan lạc, khi lớn lên lại biết được mình thân mang tuyệt chứng, không có thuốc nào khả dĩ có thể cứu, trong lòng lại mang một tâm sự nặng nề, chẳng trách nàng sớm xem tất cả như tro tàn, không hề sợ chết. Ôi! Thượng thiên ban cho nàng một trí óc phi thường, lại xui cho nàng chịu đựng một thân thể lăm bệnh!”

Vương Tích Hương hồi lâu không nghe Lãnh Như Băng trả lời, không nhịn nổi cất lên một tràng cười khanh khách, hỏi:

—Lãnh Như Băng, huynh đang nghĩ gì thế?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ cảm thấy thượng thiên quá bất công, đã ban cho cô nương một tài năng tuyệt thế, sao lại không cho cô nương một thân thể khỏe mạnh?

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Trời cũng có ngày u ám, trăng cũng có khi khuyết tàn, nếu muội sinh ra thân thể cường tráng thì biết đâu lại chẳng trở thành một Công Tôn Ngọc Sương thứ hai?

Lãnh Như Băng nhất thời sửng sốt, thầm nghĩ: “Lời này thật không sai, nàng là một người trí tuệ phi nhân, nếu chẳng cam chịu tịch mịch, tất sẽ ra tranh bá giang hồ, tạo nên sát kiếp tội nghiệt, chỉ e rằng còn đáng sợ hơn cả Công Tôn Ngọc Sương.”

Lại nghe Vương Tích Hương nói tiếp:

—Huynh chắc đã biết, Công Tôn Ngọc Sương thông tuệ thế nào, cũng đều không thể so sánh được với muội?

Lãnh Như Băng ngập ngừng:

—Điều này... điều này... nàng ta bẩm sinh đã không có trí tuệ như cô nương.

Vương Tích Hương nói:

—Nhân vật thông tuệ như nàng ta trên đời đã khó kiếm, sở dĩ nàng thua trí tuệ là vì sự ham mê quyền lực quá lớn đã che mờ linh trí, tuệ thì lại đọc rất nhiều sách, biết vận dụng mưu lược, nếu gộp tất cả lại để so sánh thì nàng ta kém tuệ một bậc.

Nàng cất một tràng cười mê người, tiếp:

—Nhìn chung, tinh anh của võ lâm hiện tại toàn do nữ nhân chiếm giữ, Vương Thông Huệ, Công Tôn Ngọc Sương kể như là tuyệt thế tài nữ.

Lãnh Như Băng nói:

—Bất luận so về tài trí hay võ công, Vương Thông Huệ đều thua Công Tôn Ngọc Sương một bậc.

Vương Tích Hương mỉm cười thốt:

—Đó chỉ là tình hình hiện tại, ba tháng sau, tình thế nhất định có chuyển biến lớn, Vương Thông Huệ cho dù không thể ở trên kềm chế Công Tôn Ngọc Sương, nhưng cũng sẽ khác biệt rất nhiều, võ công của Công Tôn Ngọc Sương quá tạp nhạp khó mà đạt tới trình độ cao thâm, Vương Thông Huệ thì lại có danh sư chỉ điểm võ công chính tông, sau khi được tuệ trợ giúp, tất mỗi ngày tiến vạn dặm, trên mặt trí tuệ tuệ muốn nàng tinh súc, trên mặt võ công thì tuệ sẽ chỉ cho nàng phấn đấu cầu thắng. Ừm! Giang hồ hai mươi năm sau này xem chừng sẽ lật ngược thế cờ, thúy tụ hồng phân, hương thơm giăng khắp sơn hà cầm tú, bóng quân thoa che khuất hắc tu mi! Người chủ trì đại cuộc, hành lệnh vạn dặm, tất là bậc cân quốc anh thư chúng tôi.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương nói chỉ cần thời gian ba tháng là đủ, Vương Thông Huệ có thể cùng Công Tôn Ngọc Sương đối diện trên giang hồ?

Vương Tích Hương đáp:

—Nếu nàng ưng thuận thì như thế, còn như không chịu nghe lời của tuệ, thì tuệ khó lòng nói.

Lãnh Như Băng nói:

—Theo như tại hạ biết, Vương Thông Huệ đối với cô nương thập phần kính ngưỡng, tuyệt đối sẽ không chống lại mệnh lệnh của cô nương.

Vương Tích Hương thốt:

—Hy vọng như thế...

Đoạn nàng hạ thấp giọng, nói:

—Muội muốn hỏi huynh một việc, huynh phải thành thật trả lời muội, không được lừa dối muội.

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ đối với cô nương lúc nào cũng nói lời chân thành, cô nương có việc gì muốn hỏi, xin cứ tùy tiện!

Vương Tích Hương lập tức hỏi:

—Huynh từ khi trưởng thành tới giờ, có bao giờ cùng nữ nhân ngủ chung một giường chưa?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:

—Chỉ có một lần, lúc cô nương an bài mưu kế dẫn dụ Công Tôn Ngọc Sương, đã từng cùng Vương Thông Huệ nằm chung một giường.

Vương Tích Hương hỏi tiếp:

—Giống như chúng ta hiện tại?

Lãnh Như Băng đáp:

—Không giống, lúc đó tại hạ...

Vương Tích Hương đột ngột thở dài nói:

—Ngủ đi! Muội cảm thấy mệt lắm rồi.

Lãnh Như Băng không hề có cảm giác buồn ngủ, nhưng sợ làm kinh động Vương Tích Hương, khép mắt nằm im chắng dám có một cử động nhỏ.

Chẳng biết qua bao lâu sau, đột nhiên nghe có tiếng khóc nghẹn ngào nhỏ vang lên, chẳng biết vì cớ gì Vương Tích Hương đột nhiên bật khóc. Lãnh Như Băng có cảm giác nàng đang cố nén tiếng khóc xuống, bất giác giật mình tỉnh hẳn.

Chàng muốn mở lời khuyên nhủ vài câu, chợt cảm thấy không mấy thỏa đáng, thầm nhủ: “Nàng đã sợ ta biết, sao phải làm nàng thêm khó xử, ta cứ giả vờ không biết thì tốt hơn.”

Chỉ nghe thấy một âm thanh nhỏ, Vương Tích Hương đã lặng lẽ bước xuống giường.

Lãnh Như Băng trong lòng chấn động, thầm nghĩ: “Chẳng biết nàng định làm gì nữa?”

Chàng từ từ trở mình, mở mắt ra nhìn.

Chỉ thấy Vương Tích Hương khoác ngoài y lên, từng bước nhẹ nhàng tiến về giá thư trên tường. Thể lực của nàng hiển nhiên rất yếu nhược, hành động thập phần cật lực, tiếng thở gấp gấp, đứt đoạn, khoảng cách từ giường gỗ đến kệ sách ước chừng không quá sáu thước, nhưng Vương Tích Hương phải ngừng lại nghỉ ngơi đến hai lần.

Chàng cảm thấy nội tâm dâng trào niềm thương hại, hận không thể bay xuống giường nâng đỡ nàng, nhưng nghĩ lại cố dằn tâm, đè nén tình cảm xuống.

Chỉ thấy Vương Tích Hương đến bên giá thư, đưa tay lấy xuống vài cuốn sách, ôm vào người, quay trở về giường gỗ. Tay nàng vốn đã có cảm giác yếu đuối vô lực, lúc này phải cầm mấy cuốn sách, cử động hết sức gian khổ.

Chỉ thấy nàng trở về giường, hơi thở nặng nhọc đứt quãng, từ từ thả lỏng sách xuống gối, tay vịn thành giường, thở gấp gấp không ngừng.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Thân thể nàng suy nhược đến độ này, xem ra khó lòng mà sống.”

Chàng không ngăn được cảm giác âm ỉ bi thương.

Vương Tích Hương thở xong một trận, cử chân bước lên giường, nào biết vừa nhấc chân trái, chân phải đột nhiên mềm nhũn, té nhào xuống giường.

Lãnh Như Băng nhất thời thất kinh, không thể tiếp tục giữ bình tĩnh, vội vàng bật dậy phóng xuống giường, trong lúc khẩn cấp chẳng buồn câu nệ nam nữ ty hiềm, vực Vương Tích Hương dậy, hốt hoảng gọi:

—Vương cô nương, Vương cô nương...

Hữu thủ nhanh nhẹn điểm ba huyệt đạo trên người nàng.

Vương Tích Hương thở ra một hơi dài, khó nhọc nói:

—Không cần phải phí tâm, muội vẫn thường...

Nàng ho một trận, không thể tiếp tục nói.

Lãnh Như Băng buồn bã thốt:

—Cô nương không thể chết, cho dù phải bắt buộc luyện ma công, cũng không thể không luyện!

Chàng vốn tánh trầm ổn, trong lòng thâm tàng tình ý nhưng ngoài mặt bất lộ, lúc này quá khẩn cấp, bất giác lời nói lộ ra.

Chỉ nghe Vương Tích Hương dụ giọng nói:

—Đừng có gấp, trong một thời gian muội chưa chết được, bồng muội lên giường, thắp đèn lên, muội có lời muốn nói với huynh.

Lãnh Như Băng bồng Vương Tích Hương đặt lên giường, sau đó, thắp lên ngọn nến trên bàn.

Vương Tích Hương từ từ quay lại, trên khuôn mặt trắng nhợt, thoáng hiện một nét cười, môi hồng hé mở, lời chưa kịp thoát ra đột nhiên chần động thần sắc, hốt hoảng kêu lên:

—Máu! Huynh thọ thương rồi ư?

Lãnh Như Băng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một khoảng bên hông nhuộm máu chảy xuống dưới đùi, màn gấm trên giường cũng loang lổ huyết tích.

Nguyên lai khi chàng gấp gáp phóng xuống giường đã va vào thanh Ngự Trường Kiếm, Ngự Trường Kiếm vốn sắc bén tuyệt thế, tuy chỉ chạm nhẹ vào hông Lãnh Như Băng, cũng đã rạch một đường sâu mấy tấc.

Vương Tích Hương cất giọng hết sức quan hoài, hỏi:

—Vết thương thật nghiêm trọng, huynh có đau lắm không?

Lãnh Như Băng gượng cười, đáp:

—Không có gì, làm dính máu ô ố cấm trướng của cô nương, tại hạ thật không an tâm.

Vương Tích Hương lần tay xuống gối rút ra một chiếc khăn lụa, bao lại vết thương, đoạn cầm thanh Ngự Trường Kiếm trên giường phóng thẳng lên bàn. Nàng nhắm chặt hai mắt, nghỉ ngơi một chút, đoạn mở mắt hỏi:

—Lúc nãy huynh đã trông thấy tất cả?

Lãnh Như Băng cúi đầu đáp:

—Có thấy, chỉ là tại hạ không muốn kinh động cô nương, cho nên không lên tiếng.

Vương Tích Hương thốt:

—Muội nguyên tưởng ít nhất có thể sống được ba ngày, nhưng hiện tại... hiện tại không xong rồi, muội sợ không chống nổi quá giờ Ngọ ngày mai. Ôi! Đại hỷ sự của huynh, chỉ sợ khó mà thành vậy.

Lãnh Như Băng sửng sốt hỏi:

—Cô nương đang tốt lành, sao tự nhiên phải chết?

Vương Tích Hương đáp:

—Muội cảm thấy nội thể đã có biến hóa, đó là hiện tượng của tử vong...

Đột nhiên điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

—Muội tuy sanh mạng ngắn ngủi, nhưng cái gì cũng đã thấy qua, nhân gian có ân oán tình cừ, lễ tang hỷ sự, danh sơn thắng cảnh, hỉ nộ ai lạc, có thể tính là cuộc đời không trống rỗng, muội duy nhất chỉ chưa tròn một tâm nguyện, nhưng muội không cầu mong chuyện phi thường, chết cũng không hối tiếc.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Trông nàng thể lực suy thoái, tự xác định bệnh tình, ta trước tiên phải thử khơi dậy ý chí cầu sinh của nàng, nàng hiểu biết sâu rộng, có thể sẽ có cách vãn hồi sanh mạng?”

Lập tức thở dài hỏi:

—Cô nương chết đi có nghĩ đến sự thống khổ của song thân chăng?

Vương Tích Hương đáp:

—Không cần thiết, họ đã biết bệnh tình muội không có cách cứu, trong lòng bi thương đã mấy năm, cũng sớm tiên liệu sẽ có ngày tử vong.

Lãnh Như Băng thốt:

—An nguy của hàng vạn sinh linh trong võ lâm thiên hạ đều đặt trên người cô nương, chẳng lẽ cô nương cũng không quan tâm?

Vương Tích Hương nói:

—Chuyện đó muội đã có an bài, bên gối có những cuốn sách này, trong sách ký tải các loại võ công, trên mỗi chương muội đều ghi chú xuống những loại võ công mà muội tâm đắc, vừa xem sách vừa chiếu theo bản ghi chú của muội mà luyện, sau năm năm, huynh có thể thắng được Công Tôn Ngọc Sương. Lúc đó, nếu như nàng ta vẫn hành ác, huynh hạ sát nàng để tạ tội với võ lâm, chẳng cần huynh phải tốn công ra tung hoành ở giang hồ, cũng tự nhiên trở thành nhất đại tông sư, thiên hạ võ lâm đồng đạo sẽ tôn sùng huynh như một vị Đạt Ma tổ sư thứ hai.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

—Lãnh Như Băng ta chẳng lẽ không thể tự thành danh, phải nhờ vào tài sức của cô nương sao?

Vương Tích Hương mỉm cười đáp:

—Cho dù huynh không có dụng tâm, nhưng muội lại hữu ý, ngày hôm nay chúng ta có tình đồng sàng, tuy muội chẳng phải là thê tử của huynh, nhưng thật sự có thể so sánh là người vợ tương lai của huynh, muội chỉ đi trước một bước chiếm hữu tiên cơ, tuy có điểm tư tình nhưng cũng đã vì an nguy của võ lâm thiên hạ mà suy nghĩ.

Nàng hít một hơi dài, tiếp:

—Nếu huynh chưa có khả năng lãnh đạo trước võ lâm, cục diện trên giang hồ sẽ do song thư Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ chia đôi đối nghịch, Vương Thông Huệ tuy kém một bậc, nhưng nàng lại có mẫu thân làm chỗ dựa, thêm Trần Hải và Long Thiên Lộc tương trợ, nhân số tuy ít ỏi, nhưng võ công đáng kể là một đại thực lực, có thể giữ được cuộc diện phân bình, vì nghĩa một đêm đồng sàng, muội trợ giúp huynh trở thành võ lâm nhất đại kỳ nhân, cả công tư lẫn tình lý đều bao gồm, an bài như thế, chẳng phải đầy đủ sao?

Lãnh Như Băng khẽ buông một tiếng than, cúi đầu im lặng, cả thạch thất chìm trong tĩnh mịch.

Chừng qua một tuần trà, Vương Tích Hương đột nhiên đưa tay về phía trước cầm lấy cổ tay của Lãnh Như Băng, cất giọng dịu dàng nói:

—Hãy cùng muội ngủ chung một lần nữa nhé! Để muội trước khi chết được hưởng tư vị của tình ái.

Trong đầu Lãnh Như Băng đột nhiên lóe lên một tia sáng, nhớ tới lời ký thác của Tố Mai, sắc mặt trở nên nghiêm trang, hai mắt nhìn thẳng vào Vương Tích Hương, nói rõ ràng từng chữ một:

—Cô nương đã an bài xong hậu sự cho mình, chẳng biết sẽ an bài Lãnh Như Băng ta như thế nào?

Wương Tích Hương đáp:

—Muội chẳng phải đã an bài tất cả rồi sao? Chỉ là sự tình không nhất định tuyệt vô biến hóa.

Lãnh Như Băng lập tức hỏi:

—Biến hóa thế nào?

Wương Tích Hương nói:

—Nếu giờ ngộ ngày mai Công Tôn Ngọc Sương chịu đáp ứng lấy huynh, giống như đáp ứng sự an bài của muội, tự nhiên không cần phải phí tâm cơ nữa.

Lãnh Như Băng nói:

—Nàng ta nhất định không đáp ứng.

Vương Tích Hương thốt:

—Đáp ứng hay không đáp ứng, mỗi bên đều có nửa cơ hội, nhưng theo suy nghĩ của muội dựa trên tình thế, thì cơ hội đáp ứng cao hơn.

Đoạn nàng nhắm mắt lại, thần sắc ảm đạm.

Lãnh Như Băng thoáng trầm ngâm rồi cương quyết nói:

—Cho dù nàng ta đáp ứng, tại hạ cũng không lấy vợ.

Vương Tích Hương chớp mắt một cái, hỏi:

—Vì sao thế? Công Tôn Ngọc Sương không đủ mỹ lệ hay sao?

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Không phải, nàng ta đích thực rất mỹ lệ, nhưng Lãnh Như Băng chẳng chọn người vì dung mạo.

Vương Tích Hương lại hỏi:

—Huynh suốt đời cũng không muốn lấy vợ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Muốn, gia môn họ Lãnh của tại hạ chỉ có nhất mạch đơn truyền.

Vương Tích Hương thốt:

—Ồ! Muội hiểu rồi! Huynh muốn lấy một người vợ dung mạo bình thường, chẳng tài ba nhưng đức độ, huynh muốn lấy một nữ nhân hoàn toàn nương tựa vào huynh.

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Nào phải như vậy, chỉ cần tại hạ vui vẻ thì bất luận có tài hay không có tài, cũng như nhau.

Vương Tích Hương hỏi:

—Ừm! Thì Vương Thông Huệ vậy?

Lãnh Như Băng lại lắc đầu, đáp:

—Không phải.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Vậy thì trong lòng huynh hẳn đã có một người vợ lý tưởng?

Lãnh Như Băng chậm rãi thốt:

—Đã có, chỉ tiếc là người ấy chưa hẳn đã chịu lấy tại hạ.

Vương Tích Hương vội hỏi:

—Mau nói cho muội biết, vị cô nương nào lại có diễm phúc như thế?

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Vương Tích Hương, nhìn xong một lần, đáp:

—Cô nương!

Vương Tích Hương tựa hồ như bị rắn độc cắn phải, hai mắt ngơ ngác thất thần, đột nhiên lóe lên một tia thần quang, chậm rãi hỏi:

—Huynh đang nói lời thật lòng?

Lãnh Như Băng đáp:

—Từng câu từng chữ đều là lời thật lòng.

Vương Tích Hương khẽ chớp đôi mắt to đen, để rớt xuống hai giọt lệ, thốt:

—Muội sắp phải chết, huynh không cần thiết phải đem muội ra làm trò đùa.

Lãnh Như Băng vốn dĩ vô tâm, nhưng trước tình cảnh này, không ngăn nổi chân tình trào dâng, đưa tay nắm lấy hữu thủ của Vương Tích Hương, nói:

—Tại hạ từng câu từng chữ, đều là lời xuất phát từ phế phủ, chỉ cần cô nương bằng lòng tiếp tục sống.

Vương Tích Hương vội nói:

—Nhưng muội không thể sanh con, nếu huynh thật sự lấy muội, sao tránh khỏi làm Lãnh gia sau này tuyệt tự?

Lãnh Như Băng thốt:

—Cô nương vốn dĩ tài tuệ, ngay cả chuyện sinh tử khó khăn còn chưa làm khó được cô nương, huống hồ chỉ là chuyện sanh nở của nữ nhân.

Vương Tích Hương nở một nụ cười nhẹ, thốt:

—Chuyện này sức người không thể quyết định, nhưng cũng không khó giải quyết, muội cùng Tố Mai, Hoàng Cúc đã bàn qua, tuy muội không thể sanh con nhưng Tố Mai là người có tướng đa phúc đa tử, có thể thay muội sanh cho huynh cả chục tiểu bảo bối, không phải là một chuyện khó.

Lãnh Như Băng trông thấy giữa đôi mi nàng hiện đầy nét hoan hỉ, trong lòng thâm nghĩ: “Chẳng lẽ nàng thật sự rất hỉ ái ta sao?”

Tâm tư chuyển động, miệng mỉm cười nói:

—Điều cần thiết nhất là cô nương phải sống!

Vương Tích Hương hoa dung tươi thắm, trầm ngâm hồi lâu không nói một lời. Đột nhiên trong thạch thất lại vang lên một tràng âm thanh.

Lãnh Như Băng ngưng thần lắng nghe, đoạn hỏi:

—Đó lại nói điều gì?

Vương Tích Hương đáp:

—Nói là bên ngoài Mai Hoa Cư có một chiếc thuyền khả nghi lui tới không bỏ đi.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Có cần tị hạ ra ngoài xem thử chẳng?

Vương Tích Hương lắc đầu:

—Không cần thiết, muội ở tại thủy đạo tiến nhập Mai Hoa Cư đã bố trí vài cơ quan, nếu như kẻ lạ tự tiện xâm nhập, tất tự chuốc lấy khổ.

Lãnh Như Băng thốt:

—Nếu người đó là Công Tôn Ngọc Sương, cô nương bố trí cơ quan đó, có khả năng giữ chân nàng ta sao?

Vương Tích Hương nói:

—Muội nghĩ Công Tôn Ngọc Sương quyết sẽ không mạo hiểm vào ban đêm.

Đoạn nàng nhỏ giọng, nói tiếp:

—Nếu huynh phát hiện ra muội nhắm mắt, hơi thở yếu nhược, trông giống như người chết thì hãy vỗ vào mệnh môn huyết sau lưng muội, như muội không thể tỉnh lại, tức là muội đã chết.

Lãnh Như Băng cấp tốc kêu lên:

—Cô nương đã đáp ứng tị hạ là sẽ không chết.

Vương Tích Hương nói:

—Hiện tại chuyện sinh tử đã không còn nằm trong tay muội, bất cứ giờ phút nào muội cũng có thể tuyệt khí.

Lãnh Như Băng buồn bã thốt:

—Vậy thì chuyện đáp ứng hôn ước của tại hạ, cũng không tính ư?

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

—Muội chưa có đáp ứng.

Đoạn thở một hơi dài, tiếp:

—Cho dù chúng ta chưa có danh nghĩa phu thê, nhưng đã cùng chung một giường, hành động chưa vượt lễ nghi nhưng thanh danh đã bị hoen ố, muội trong lòng đã nhận huynh là trượng phu, nếu như muội còn sống sau này, nếu như muội phải kết hôn thì tự nhiên nhất định sẽ lấy huynh.

Một cơn suyễn kéo tới cắt ngang lời nàng. Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt, không nói thêm lời nào nữa.

Lãnh Như Băng khẽ đặt tay lên mũi nàng dò xét, chỉ thấy hơi thở yếu ớt dị thường, trong lòng cực kỳ chấn động, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nào nàng thật sự bất hạnh chết đi đêm nay?”

Chàng muốn di chuyển thân thể nàng nằm xuống, nhưng sợ rằng có thể làm nàng chết đi, tự nhiên chẳng dám xuất thủ.

Dưới ánh nến lập lòe, cả thạch thất chìm trong bầu không khí thê lương, tịch mịch.

Lãnh Như Băng tâm thần xao động, đầu óc hoảng loạn, chẳng biết làm gì, đứng nhìn ngọn lửa đến xuất thần. Chàng ngồi thừ trên giường gỗ, chẳng biết qua bao lâu thời gian, đột nhiên lại nghe vọng vào một tràng âm thanh gõ vào tường. Lãnh Như Băng bị tràng âm thanh làm chấn động, để tỉnh thần trí hỗn loạn. Chàng ngưng thần lắng nghe, chỉ thấy âm thanh truyền vào thạch thất rõ ràng dị thường, cùng với tràng âm thanh lúc nãy có chỗ bất tương đồng, Lãnh Như Băng cố nhiên vô phương hiểu được tràng âm thanh này mang hàm ý gì. Nhưng căn cứ vào thanh âm dồn dập, có thể đoán ra là chuyện khẩn cấp.

Tràng âm thanh đó đột nhiên ngừng lại, nhưng chỉ sau một tuần trà, lại cất lên. Lần này âm thanh cực kỳ dồn dập, mừng tượng như có đại sự gì đó thập phần hỏa cấp.

Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt, dường như trong giấc ngủ say sưa, tưởng chừng như nàng nửa đêm lao lực, được một phút nghỉ ngơi, lúc này đang ngủ say, cả thể xác lẫn tinh thần đều nhập một, vô luận có chuyện gì xảy ra cũng không thể làm nàng tỉnh giấc.

Tình thế như vậy chỉ làm Lãnh Như Băng càng thêm rối loạn, chàng vận dụng hết tâm trí vẫn không nghĩ ra được tràng âm thanh gõ tường dồn dập kia có ý nghĩa gì.

Chàng hít vào một hơi dài, từ từ trấn tĩnh tâm thần hoảng loạn lại, bắt đầu nghĩ đến đối sách, nếu như không thể lay tỉnh Vương Tích Hương, chỉ còn có hai cách. Cách thứ nhất là tìm mở ám môn của thạch thất, đi ra ngoài coi có chuyện gì. Cách thứ hai là khiến cho người gõ tường bên ngoài tự xuất nghi điểm, biết người trong thạch thất đã vô phương hiểu được thông tin truyền vào. Chàng nghĩ Tố Mai, Hoàng Cúc đều là người rất tinh minh, chỉ cần chiếu theo tình hình, tất sẽ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra trong mật thất.

Lãnh Như Băng bắt đầu dò trên tường tìm kiếm cơ quan để khai mở thạch thất. Chàng nhớ lại tình cảnh lúc Vương Tích Hương tiến nhập thạch thất, tìm kiếm tỉ mỉ thật lâu vẫn không được gì, không ngăn nổi thất vọng, thảm nhủ: “Xem ra chỉ có thể dùng cách thứ hai, hy vọng Tố Mai, Hoàng Cúc có thể khai mở thạch môn cho ta vậy.”

Tâm niệm chuyển động, chàng không dò tìm ám môn nữa, âm thầm vận công lực, nhắm giữa tường vung chưởng đập loạn. Chàng tự tin nếu người bên ngoài có thể gõ tường truyền âm thanh vào thạch thất, thì với chưởng lực của mình cũng có thể truyền âm thanh ra ngoài.

Quả nhiên sau khi chàng đập vào tường thì âm thanh bên ngoài ngưng lại, gian thạch thất khôi phục lại bầu không khí trầm tịch như trước.

Đại khái ước chừng cạn nửa tuần trà thơm, giữa tường đá đột nhiên nổi lên một âm thanh kèn kẹt, mở ra một thạch môn.

Từ bên ngoài thạch môn truyền vào thanh âm của Tố Mai:

—Lãnh công tử, tiểu thư đang ngủ say ư?

Lãnh Như Băng thấy biện pháp đã có công hiệu, vội vàng bước tới, đáp:

—Vương cô nương đang nghỉ ngơi! Ôi, nàng nửa đêm lao lực cực khổ, thỉnh cô nương vào đi!

Tố Mai đáp:

—Không được, tiểu thư đã có lệnh, tiểu tỳ không thể tiến nhập thạch thất, thỉnh công tử bước ra đi.

Lãnh Như Băng cấp tốc bước ra, chỉ thấy Tố Mai vận kinh trang đeo kiếm đứng giữa bí đạo, bất giác tâm tư thoáng động, hỏi:

—Thế nào? Chẳng lẽ Mai Hoa Cư xảy ra chuyện gì?

Tố Mai không đáp lời chàng mà vội hỏi lại:

—Tiểu thư của muội như thế nào rồi?

Lãnh Như Băng đáp:

—Nàng ngủ rất ngon.

Tố Mai thở ra một hơi dài, thốt:

—Cám ơn trời đất.

Chấp hai tay lại, nói tiếp:

—Trời cao có mắt, xin cho tiểu thư sống lâu trăm tuổi, Tố Mai nguyện lấy thân mình thay tiểu thư thọ hạn.

Dứt lời, hai giọt lệ trong vắt rơi xuống.

Lãnh Như Băng trông thấy sự trung thành của nàng với chủ, bất giác thâm nghĩ: “Trước mắt Mai Hoa Cư đang ngộ đại biến, nếu ta nói cho ra Vương Tích Hương đang trong tình trạng nguy kịch, Tố Mai cùng Hoàng Cúc tất vô cùng thương tâm, làm sao còn sức lực đối phó với cường địch? Nói thật không được thì đành phải nói dối tốt hơn.”

Tâm niệm đã quyết, miễn cưỡng nở một nụ cười, thốt:

—Vương cô nương cùng tại hạ đàm thoại đến nửa đêm, lúc này dĩ nhiên đang ngủ say sưa.

Đôi mày sần muện của Tố Mai giãn ra, đưa tay áo lên lau nước mắt, mỉm cười nói:

—Đa tạ công tử, nếu như huynh có khả năng khơi dậy ý chí sinh tồn của tiểu thư, tiểu thư tất có cách tự cứu, tiểu tỳ xin cam tâm tình nguyện làm thân trâu ngựa đền đáp.

Đột nhiên phát giác ra thân hình Lãnh Như Băng nhuộm máu, kinh hãi kêu lên:

—Lãnh công tử, trên người có máu!

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

—Không cần lo, tại hạ chỉ bị Ngư Trường Kiếm rạch trúng.

Tố Mai hỏi:

—Vết thương có nặng lắm không?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chỉ là một vết thương nhục thể, cô nương chớ nhọc tâm quan hoài.

Đoạn thấp giọng, hỏi tiếp:

—Cô nương vận kinh trang lại đeo kiếm như đang lâm đại địch, chẳng biết Mai Hoa Cư đã phát sinh đại sự gì?

Tố Mai đáp:

—Có một chiếc thuyền lảng vảng chung quanh Mai Hoa Cư không chịu bỏ đi, Hoàng Cúc muội muội đã lo phòng thủ thủy đạo, tiểu tỳ lo thông báo tiểu thư. Ai! Không ngờ tiểu thư đã ngủ say.

Lãnh Như Băng thốt:

—Vương cô nương nói chuyện đến nửa đêm, cực kỳ mệt mỏi, không nên kinh động nàng, cô nương hãy dẫn đường tại hạ ra xem thử.

Tố Mai đảo hai tròng mắt, nói:

—Công tử cứ ở lại đây chiếu cố tiểu thư, tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội dựa vào cơ quan ở thủy đạo, hoặc giả có thể kháng cự ngoại nhân.

Lãnh Như Băng vừa cất bước tiến ra thạch môn vừa nói:

—Vương cô nương ngủ rất say, tại hạ có lưu lại đây cũng vô dụng, có khi còn kinh động tới nàng, ra xem thì tốt hơn.

Tố Mai thốt:

—Thôi được!

Dứt lời quay lưng đi trước dẫn đường. Lãnh Như Băng theo sát sau lưng nàng, đi qua một thông đạo dài, ra khỏi thông đạo, dừng lại trên một mô đá sát đỉnh núi. Chàng đưa mắt nhìn xuống, thấy ngàn sao lấp lánh, bầu trời rất sáng sủa.

Bỗng nghe một âm thanh cực lớn vang lên, rồi một khối sơn thạch lăn xuống lấp lại bí đạo động khẩu. Lãnh Như Băng để ý rất kỹ nhưng khi Tố Mai phát động cơ quan lấp lại bí đạo, chàng vẫn không nhìn thấy cơ quan khai bế thạch môn nằm ở nơi nào.

Tố Mai lấp xong bí đạo, cấp tốc nói:

—Một mình Hoàng Cúc muội muội trấn thủ thủy đạo thật khiến người ta không yên tâm, chúng ta mau đến xem sao.

Dứt lời nhanh chóng nhún chân lao đi trước.

Lãnh Như Băng lập tức khởi thân theo sau nàng, chạy một mạch đến thủy đạo nhập khẩu.

Chỉ thấy Hoàng Cúc tay cầm một thanh kiếm dài, ẩn thân sau phiến đá lớn, song mục chăm chú hướng về bên ngoài thủy đạo.

Thủy đạo sóng nước chập chờn, quả nhiên có một chiếc khoái thuyền chạy quanh ở đó chưa bỏ đi.

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng bước đến sau lưng Hoàng Cúc, thấp giọng hỏi:

—Đã trông thấy được gì?

Hoàng Cúc quay đầu lại nhìn gương mặt đầy thẹn quá dị của Lãnh Như Băng, không thể nhịn được bật lên cười một tiếng nhỏ, đáp:

—Chưa trông thấy gì cả, họ đa số ẩn thân trong thuyền, chỉ trông thấy có hai đại hán bên ngoài chèo thuyền.

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Đây có thể là ai? Ngoại trừ Công Tôn Ngọc Sương ra, còn ai biết được Mai Hoa cư ở tại nơi này?”

Chỉ thấy chiếc khoái thuyền, đột nhiên chậm lại rồi hướng về phía thủy đạo thẳng tiến.

Hoàng Cúc trầm chửi một tiếng, thốt:

—Tự tìm đường chết!

Tả thủ đặt lên khống chế cơ quan nơi thủy đạo, tùy thời chuẩn bị phát động.

Chỉ thấy khoái thuyền tiến vào thủy đạo chừng vài thước, đột nhiên ngừng lại, từ phía trong bước ra một thiếu niên anh tuấn thân vận kinh trang màu xanh, lưng đeo bảo kiếm, đứng trước thủy đạo ôm quyền thi lễ, lớn tiếng hỏi:

—Có ai đó không?

Hoàng Cúc quay đầu lại nhìn Tố Mai, nói:

—Tỷ tỷ hỏi hấn xem.

Tố Mai bước ra giữa thạch đạo, lạnh lùng hỏi:

—Các hạ tìm ai?

Thiếu niên đưa mắt quan sát Tố Mai một lượt, đoạn thốt:

—Tại hạ phụng mệnh Công Tôn cô nương.

Tố Mai nói tiếp:

—Hãy quay thuyền về nói với Công Tôn Ngọc Sương là tiểu thư nhà ta không muốn tiếp khách hôm nay.

Thiếu niên run lên một cái, nói:

—Công Tôn cô nương ra lệnh, từng nói là đã có hẹn ước với chủ nhân ở đây.

Tố Mai nói:

—Làm gì gấp, có thể đổi thời gian hẹn ước.

Thiếu niên ngập ngừng thốt:

—Tốt lắm, tại hạ sẽ hồi báo Công Tôn cô nương, chỉ là tại hạ phụng mệnh Công Tôn cô nương đem dâng quý chủ nhân một lễ vật, chẳng biết cô nương có thể tác chủ chuyện này chăng?

Tố Mai trầm ngâm một thoáng, đoạn hỏi:

—Lễ vật gì?

Thanh y thiếu niên thò tay vào lòng lấy ra một lễ thiếp, đáp:

—Một cây kỳ hoa ngọc thoa, một phong mật hàm, một quan tài gỗ, một thi thể.

Tố Mai tức giận quát:

—Quan tài và thi thể có thể xem là lễ vật tặng người được sao? Thi thể thì liệng xuống hồ, còn quan tài thì lưu lại để người sử dụng đi nhé.

Thanh y thiếu niên đeo kiếm bình thản nói:

—Tại hạ chưa nói xong. Cô nương tốt nhất chờ sau khi nghe xong hẳn tự định chủ trương.

Tố Mai trong lòng nộ khí dâng lên, nhưng vẫn không ngăn nổi lòng hiếu kỳ, nhẫn nại thốt:

—Được lắm! Người nói đi!

Thanh y thiếu niên thốt:

—Công Tôn cô nương có nói, kỳ hoa ngọc thoa quý chủ nhân có thể khước từ, riêng quan tài bằng gỗ cùng với thi thể, quý chủ nhân không nhận không được.

Tố Mai hỏi:

—Vì sao thế?

Thanh y thiếu niên đáp:

—Công Tôn cô nương nói, quý chủ nhân thu nhận quan tài cùng với thi thể, gọi là tận một chút hiếu tâm.

Tố Mai thất kinh hỏi:

—Người nói gì thế?

Thanh y thiếu niên lặp lại:

—Quý chủ nhân thu nhận quan tài cùng thi thể, kể như tận một chút hiếu tâm.

Tố Mai hít vào một hơi dài, cố trấn định tâm thần, hỏi:

—Trong quan tài có vật gì? Còn thi thể của ai?

Thanh y thiếu niên đáp:

—Quan tài ấy, thi thể ấy, tuy nghe qua là hai lẽ vật, thật ra hai vật nhập một, trong quan tài để thi thể của một vị Huyền Y Long Nữ.

Tố Mai cất giọng sắc bén nói:

—Người chỉ nói nhảm, cô chủ mẫu của ta võ công cao cường, há có thể bị Công Tôn Ngọc Sương đả thương.

Thanh y thiếu niên mỉm cười, thốt:

—Công Tôn cô nương căn dặn tại hạ như thế nào, tại hạ chuyển cáo như thế ấy, không thêm một lời, không bớt một chữ.

Tố Mai miễn cưỡng trấn tĩnh tâm thần, hỏi:

—Quan tài ấy hiện tại ở đâu?

Thanh y thiếu niên đáp:

—Hiện tại ở trong thuyền.

Tố Mai lạnh lùng cười một tiếng, thốt:

—Ta đã minh bạch rồi, người định dùng lời lẽ kinh nhân gây hỗn loạn để tiến nhập Mai Hoa Cư, đúng không?

Thanh y thiếu niên mỉm cười nói:

—Công Tôn cô nương đã có căn dặn, bảo rằng trong thủy đạo này tất có mai phục nguy hiểm, muốn tại hạ sau khi nói xong nội tình, lập tức bỏ thuyền bơi về.

Dứt lời, phóng thẳng xuống nước, nhanh nhẹn bơi về. Chỉ thấy hai đại hán chèo thuyền cũng cấp tốc theo sau thanh y thiếu niên, phóng xuống nước tất tả bơi về. Trên thủy đạo chỉ còn khoái thuyền, bập bênh trên sóng nước.

Hoàng Cúc đưa mắt nhìn khoái thuyền, thấp giọng nói với Tố Mai:

—Tỷ tỷ, chúng ta qua đó xem thử!

Tố Mai lắc đầu nói:

—Chúng ta không thể đoán được bọn chúng đang giở trò gì trên đó.

Hoàng Cúc nói:

—Tỷ tỷ niên kỷ lớn hơn, kiến thức cũng nhiều hơn, giám định thử xem đây có phải là quý kế của Công Tôn Ngọc Sương?

Hai người bốn mắt liên tục đảo mục quang quan sát động tĩnh trên khoái thuyền, chùng qua một tuần trà, vẫn không thấy khoái thuyền có động tĩnh gì.

Tố Mai không thể nhẫn nại nữa, hạ giọng nói:

—Muội thử tại đây, ta lên thuyền xem thử, như xảy ra bất cứ biến hóa gì, cứ việc phát động cơ quan, đừng lo về sinh tử của ta.

Hoàng Cúc nói:

—Làm vậy sao được?

Tố Mai chẳng đợi Hoàng Cúc đáp ứng, bước xuống bậc thêm, đến sát khoái thuyền nhún chân nhảy lên. Nàng đề phòng cẩn mật, vận hành chân khí giới bị, từ từ tiến vào bên trong.

Quả nhiên trong thuyền không hề có người, chỉ thấy giữa khoang thuyền có một quan tài, trên đề «Huyền Y Long Nữ Pháp Thể» sáu chữ thật lớn, đã được niêm phong cẩn mật. Trên quan tài có hai cây ngọc thoa, phía sau thoa có bó mười đóa kỳ hoa. Đôi ngọc thoa ấy chất ngọc trong suốt, thoạt nhìn đã biết đích thực là mỹ ngọc hiếm có.

—— o0o ——